

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 20 •พฤษภาคม• 2012 เวลา 14:02 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 20 •พฤษภาคม• 2012 เวลา 14:15 น.•

สุภาพบุรุษผิวขาวผู้สูงอายุนั้น เป็นสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์สำหรับชาวนครพิงค์ยิ่งนักเขามีรูปร่างอันสูงใหญ่ มีเครยาวสีทอง มีดวงตาสีน้ำเงินแกมเทาอ่อนๆเต็มไปด้วยแววความปราณี ศีรษะล้านเถิกเข้าไป แต่ส่วนหลังยังมีปอยผมสีทองปกคลุมอยู่มากและมีผิวเนื้อเป็นสีชมพูเรื่อไปทั้งตัว จมูกโด่งแหลมเป็นขงุ้ม ไม่มีส่วนใดที่จะคล้ายคลึงกับ “คนเมือง” ทั่วไปแม้แต่น้อย

มันเป็นวันหนึ่งในฤดูร้อนขณะที่เรือใหญ่สองลำบรรทุกบุคคลแปลกหน้ารวมทั้งสัมภาระถูกบังคับให้ลอยทวนน้ำมาขึ้นบกที่เกาะน้อยทางทิศใต้ของนครพิงค์เชียงใหม่สอง บุรุษสตรีผู้มาจากถิ่นไกลได้ก้าวขึ้นจากเรือเหยียบลงแผ่นดินซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อนด้วยปณิธานอันแน่วแน่และพลังใจอันแข็งแกร่งที่จะต่อสู้กับทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อศาสนกิจของ “พระเจ้าเป็นเจ้า”

อย่างไม่ย่อท้อถอย

ทั้งสองได้สำรวจจิตอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าอ่อนวอนขอให้พระองค์ทรงช่วยให้อีกของพระเจ้าที่ตนรับมาปฏิบัติจงพบกับความสำเร็จเขาร้องเพลงนมัสการด้วยใจอันเชื่อมั่นว่าจะรู้มาก่อนว่าตนกำลังก้าวขึ้นไปบนผืนแผ่นดินแห่งพุทธศาสนาและไม่มีใครปรารถนาการมาของเขาเลยแม้แต่นคนเดียว

ชาวเมืองหลายคนได้มาต้อนรับอย่างอบอุ่นด้วยความสนใจ และอดแปลกใจไม่ได้ว่านี่มีมนุษย์หรือยักษ์มาจากไหนกันหนอ

จึงได้มีรูปร่างผิวพรรณผิดแปลกจากที่เคยเห็นถึงปานฉะนี้แต่บุรุษสตรีทั้งคู่ก็ไม่ได้แสดงกิริยาอาการว่าจะปรี๊ดกับใคร

ตรงกันข้ามเขากลัวยิ้มและหัวเราะอย่างเป็นกันเองกับทุกคนอย่างฉันทมิตรมีอะไรก็เอามาอวดใครขอก็ไม่ไม่หึงหวงสถานที่

ที่เขาขึ้นจากเรือน้อยอยู่ห่างจากเวียงหลายร้อยกิโลเมตรตั้งนั้นในต่อมาเขาก็เดินทางต่อเข้าไปถึงในเวียง และขอเฝ้าเจ้ามหาชีวิตเจ้าเหนือหัวแห่งนครพิงค์เชียงใหม่ทันที แต่เมื่อปรากฏว่าเจ้าชีวิตไม่อยู่ ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่าจะให้บุคคลต่างชาติทั้งสองพักอยู่ที่ไหนดี สมัยนั้นชาวเมืองไม่รู้จักคำว่า “ฝรั่ง” คงรู้จักว่าอันมนุษย์ที่จมูกโด่งๆตามคิ้วดำ ว่านั่นคือ “กุลวา” ที่มีผิวดำก็เรียกกันว่า “กุลวาดำ” ที่มีผิวขาวก็เรียกกันว่า “กุลวาขาว” ทั้งหลายก็เอ่ยถึงบุคคลทั้งคู่ในนามของ “กุลวาขาว” เพราะไม่ทราบชื่อ

“กุลวาขาว” ได้อาศัยศาลาแห่งหนึ่งเป็นที่พัก มีคนมามุงดูกันคับคั่ง แต่กุลวาขาวทั้งสองก็ไม่ได้ทำอะไรกลับแสดงความเป็นมิตร

ถามทุกข์สุขและตรวจร่างกายให้กับคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยและให้ยารักษาเสียอีก “เขามาสอนศาสนา “เยโซ” และชักชวนให้เรารับเอา “พระเจ้า”

นอกจากนี้เขายังเอายาเม็ดขาวๆรูปร่างเหมือนไขจึงจกมาแจกให้พวกเขากินโดยไม่คิดเงิน “เขาจับเอาตัวเราไปลูบคลำตามท้อง ตามคอ และที่อื่นๆแล้วก็เอายาให้กินหลายคนเป็นไขเข้า สันทึบๆราวกับผีเข้า พอกินยาของเขาเข้าไปสองวันเท่านั้น หายเป็นปลิดทิ้ง” “เขารักษาโรคคอพอกก็ได้

แล้วยังมีหนองฝีมาปลุกให้เพื่อป้องกันมิให้เป็นโรคไข้ทรพิษอันร้ายแรงซึ่งทำให้พวกเราเจ็บป่วยล้มตายและมีหน้าตาเป็นแผลหน้าเกลียดอีกด้วย”

เหล่านี้คือเสียงลือจากปากหนึ่งไปอีกปากหนึ่ง กระทั่งกระจายไปไกลแทบทุกตำบล เจ้าชีวิตถึงแม้จะทรงทราบเรื่องการเผยแพร่ของบุรุษผู้นี้ก็ไม่ว่าอะไร

เพราะทรงเห็นความจำเป็นที่ราษฎรจะได้มีหมอมาช่วยบำบัดโรคภัยไข้เจ็บโดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทน

กาลเวลาล่วงไปจนกระทั่งหลายก็พากันขนานนามท่านทั้งสองเสียใหม่ว่า “พ่อครู” หรือ “พ่อครูเฒ่า” ไม่มีใครรู้จักชื่ออันแท้จริงของบุคคลทั้งสอง รู้แต่ว่าเป็นพวก “เยโซ” แต่ก็ยังมีคนนับถือและนิยมกันมากเพราะมีคุณสมบัติพิเศษดังกล่าว จนสองปีผ่านไป งานเผยแพร่ศาสนาของเขาก็แผ่กว้างออกไปทุกที่

มีคนยอมมารับศีลเข้าเป็นคริสต์ศาสนิกชนกันมากในจำนวนนี้มีชายสองคนเคยบวชเรียนมาแล้วชื่อ “หนานไชย” กับ “น้อยสัญญา”

แต่การผลจากศาสนาพุทธนั้นไปนับถือคริสต์นั้นก็ไม่มีใครว่า สาเหตุที่จะเกิดเรื่องใหญ่นั้นมาจากการขัดแย้งกันระหว่างทำฝายอันเป็นงานส่วนรวมที่ทุกคนต้องช่วยกันทำ

รวมทั้งหนานไชยกับน้อยสัญญาดูด้วยคนทั้งสองได้ไปทำงานเป็นปกติแต่พอถึงวันอาทิตย์ที่ชาวคริสต์ถือว่าเป็นวันชะบาโตต้องหยุดทำงานทั้งสิ้น

หนานไชยกับน้อยสัญญาที่หยุดไม่ไปทำงานดังกล่าว ความทราบถึงพ่อเจ้าชีวิตกาวิโลรส ซึ่งในสมัยนั้นยังทรงอำนาจอยู่มาก

จึงได้สั่งให้หน้าคนทั้งสองมาไต่สวนด้วยพระองค์เอง ทรงถามว่า “วันอาทิตย์เจ้ากินข้าวหรือไม่” “กิน พระเจ้าข้า” หนานและน้อยคู่นั้นตอบ “วันอาทิตย์

น้ำมันหยุดไหลหรือเปล่า” “ไม่หยุด พระเจ้าข้า” “ถ้าเช่นนั้น เจ้าทั้งสองก็ต้องทำงาน

จะหยุดเสียมิได้เพราะคนอื่นเขาทำงานกันเจ้าไม่ทำก็จะต้องได้รับโทษเพราะเป็นการกินแรงเอาเปรียบผู้อื่น” แต่คนทั้งสองไม่ยอมทำ

อ้างว่าเป็นการละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้า เจ้าชีวิตก็พิโรธหนักที่เห็นพลเมืองของพระองค์ขัดขืนกระด้างกระเดื่องเพราะเอาใจไปนับถือพระเจ้าชาติอื่น

จึงได้มีรับสั่งให้หน้าคนทั้งสองไปประหารชีวิต โดยอ้างว่าพระองค์มีเอกลิทธิที่จะปฏิบัติเช่นนั้นได้ในฐานะเจ้าหลวง หรือเจ้าชีวิตคนทั้งปวง

ตามประเพณีของเจ้าชีวิตพระองค์นี้นัยว่าเป็นผู้มีอาญาสิทธิ์และเด็ดขาดยิ่งนัก บางคนก็ว่าเป็นเจ้าที่ดุร้ายเต็มไปด้วยอำนาจบาปมี

แต่พ่อครูเฒ่ามิได้ย่อท้อแต่คงทำงานหนักตามปกติเขาได้เข้าไปสนิทคุ้นเคยกับพระเจ้าอินทวิชยานนท์ ซึ่งตอนนั้นยังเป็นเพียงเจ้าอุปราชอินทนนท์

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 20 •พฤษภาคม• 2012 เวลา 14:02 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 20 •พฤษภาคม• 2012 เวลา 14:15 น.•

จนคุ้นเคยกับเจ้าหญิงในราชวงศ์หลายพระองค์

แต่ถึงกระนั้นประชาชนที่ทราบเรื่องการประหารชีวิตหนานไฮและน้อยสัญญาต่างก็พากันเข็ดขยาดไม่กล้าเข้าไปคริสต์ศาสนิกอีก การเผยแพร่ก็ขบเขาไปชั่วระยะหนึ่ง แต่พอครูเฒ่าก็ยังพยายามต่อไป เขาเชื่อมั่นในน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตเขาจึงให้เขานำเอาข้าววิเศษมาเผยแพร่เหมือนบพทนมัสการตอนหนึ่งว่า

“เรามีเรื่องราวที่จะเล่าแก่นุชนิยมชาติ ให้เขาจากลึกลับบังเกิดใหม่ เป็นเรื่องความจริงและพระเมตตาเป็นเรื่องความสุขความสว่าง”

จากเสียงร้องและทำนองเพลงอันไพเราะและการแสดงออกอย่างอ่อนหวานเอาอกเอาใจเช่นนี้ ประชาชนก็พากันเห็นใจแต่ไม่กล้าออกหน้า ครอบครองพระเจ้าเหนือหัวเสด็จลงไปกรุงเทพฯ และกลับมาพร้อมกับอาการประชวรถึงแก่ที่วังคต เจ้าอุปราชอินทนนท์ได้ครองราชย์สมบัติต่อมา จึงเป็นการสะดวกที่พ่อครูจะได้ประกอบการกิจต่อไป โดยไม่มีใครขัดขวาง มีเหตุอันเป็นส่วนช่วยให้การเผยแพร่ศาสนาของพ่อครูอยู่อย่างหนึ่งคือ สมัยนั้นพวกรั้วเกียจไม่ยอมคบหาสมาคมกับคนที่เป็นผีกะหรือผีปอบ จนบางรายถึงกับถูกขับไล่ไสส่งหรือคว่ำบาตรเอาทีเดียว

เลยเป็นโอกาสให้พ่อครูได้เข้าไปใกล้ชิดกับพวกผีกะหรือผีปอบพวกนี้มากขึ้น จนพวกนี้พากันหันมานับถือคริสต์กันหมดนี้เองเป็นชัยชนะขั้นต้นของพ่อครูเฒ่าแต่ตอนหลังมีอุปสรรคประเพณีแต่งงานของชาวบ้าน ทำให้เป็นเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตไม่อาจตกลงกันได้ แม้เจ้าหลวงอินทวิชยานนท์ก็ไม่อาจตัดสิน พ่อครูจึงทูลถวายฎีกา แต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ขอให้ทรงรับรองสิทธิมนุษยชนในการนับถือศาสนาและราษฎรต้องมีสิทธิในการประกอบพิธีหรือมงคลสมรสตามใจชอบพ่อครูเฒ่าได้รับชัยชนะอย่างงดงามและเป็นคนแรกที่หาญเข้าสู่เพื่อสิทธิอันนี้ ประกาศพระบรมราชโองการนั้นลงวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๒๑ “กิจการทางศาสนา และทางอาณาจักรย่อมไม่มีการขัดแย้งกัน ผู้ใดที่ใครจะนับถือศาสนาใดด้วยจิตใจศรัทธาและเหมาะที่จะนับถือได้

ก็อนุมติไม่มีข้อขัดข้องอันจะเกิดแต่การนับถือศาสนานั้นขึ้นขึ้นอยู่กับตัวบุคคลนั่นเอง หากได้มีกฎหมายหรือประเพณีของไทย หรือสนธิสัญญากับต่างประเทศที่รู้จักถือถือกีดกันการนับถือศาสนาและพิธีกรรมของผู้ใดไม่” พ่อครูเฒ่าได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาด ในวาระที่สุดมันเป็นชัยชนะที่มีผลให้เกิดมิโบสถ์ หรือโรงสวดขึ้นทั่วนครเชียงใหม่พ่อครูเฒ่าผู้นี้มีชื่อเป็นที่รู้จักว่า ดร.แดเนียล แมคกิลวารี่ มิชชันนารีคนแรกที่เข้าไปเผยแพร่ศาสนาในเมืองพบุรีศรีพิงค์เชียงใหม่

